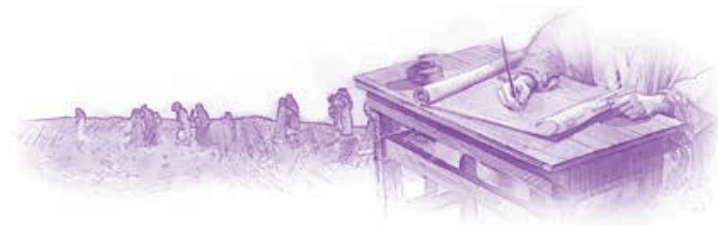

Próbák, csapások és listák

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 30:1-6; Ezsdrás 1:9-11; 8:1-23; Nehémiás 11:1-2; 12:1-26; Dániel 1:1-2; 5

*„...mindenki... csatlakozott testvéreihez, elöljáróihoz; és átok alatt es-
küt tettünk, hogy Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten szolgálja, Mó-
zes által adott; és megőrizzük és megcselekedjük az Úrnak, a mi Urunknak
minden parancsát, végzését és rendelkezését” (Neh 10:28-29, ÚRK).*

Gyakran átsiklunk a nemzetségi táblázatok és a Biblia hosszú felsorolásai felett. Csakhogy okkal akarta az Úr belevenni ezeket is az Igébe. Ő a részle-tek Istene. Odafigyel a legkisebb dolgokra is, ami arról biztosít bennünket, hogy soha nem feledkezik el rólunk.

A nemzetségi táblázatok néhány példája is jól mutatja, hogy Isten min-
dent tud a családunkról, még olyasmikkel is törődik, amelyeket mások „je-
lentéktelennek” ítélnék. Jézus kijelentette, hogy Isten gondoskodik a kis ve-
rebekről, sőt még a hajszálainkat is számon tartja: „*Nemde öt verebet meg-
lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Istennél elfelejtve. De néktek
a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél
drágábbak vagytok*” (Lk 12:6-7). Isten törődik ezekkel a részletekkel, min-
ket is fontosnak tart. Mindent tud azokról a dolgokról, amelyek nyugtalanítá-
nak bennünket.

Tehát teljes bizalmunk lehet, amit erősíthetünk is! Megnyugodhatunk ab-
ban, hogy az Úr gondot visel az életünk minden területéről. Vigasztaló ez a
tudat, annak is kell lennie, de egyben figyelmeztessen is, hogy nekünk is oda
kell figyelniünk minden területre!

A TÖRTÉNELEM ISTENE

Olvassuk el Ezsd 1:9-11 és Dán 1:1-2 verseit! Dániel szavai hogyan világitanak rá, hogy mire utalt Ezsdrás?

Ezsdrástól megtudjuk a részleteket, míg Dánielnél a nagy képet látjuk. Ezek a szakaszok együttnevezve azt mutatják, hogy az Úr kézben tartja a dolgokat.

„A nemzetek történelme nekünk is szól. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Az egyének és nemzetek megméretése ma is folyik. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent kezében tartva megvalósítja saját szándékát” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 332. o.).

Dániel 5. fejezetéből mit tudhatunk meg a Belsazárra kimondott ítéletről?

Babilon Kr. e. 539 októberében esett el, amikor legyőzte Círusz, a méd-perzsa sereg királya. Belszár tévedett, mert a sikereiben, pompájában és hírnevében bízva, önteltségében vad tivornyázást rendezett azon az éjszakán, amit aztán nem élt túl. Az isteni kéz a palota falára írta fel, hogy a napjai megszámláltattak és véget érnek. Ismerte ugyan a hatalmas Nabukodonozor király sorsát és megtérésének történetét, mégsem tanult belőle. Tragikus, ha nem hallgatunk Isten figyelmeztetéseire és nem követjük az útmutatásait.

Dániel próféta végig ott volt, csak nem törődtek vele. Amikor az ember elfeledkezik Isten szentségéről és jelenlétéről az életében, bonyodalmakkal, problémákkal és tragédiákkal teli úton jár, ami halálba visz.

Dániel elmondta a királynak Nabukodonozor történetét, majd így folytatta: „És te, Belszár, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindezt tudtad” (Dán 5:22). Hogyan bizonyosodhatunk meg arról, hogy mi nem követünk el hasonló hibákat, mint Belszár? Miért kell a keresztnek mindig alázatra készítenie Isten előtt?

A VÁROSAIKBAN

Olvassuk át Ezsdrás 2. fejezetét, valamint Nehémiás 7. fejezetét! Mit veszünk észre ezekben a szakaszokban?

Nehémiás 7. fejezete szándékosan ismétli meg Ezsdrás 2. fejezetét (a babiloni fogságból Zorobábellemel és Jósuával visszatérők listáját). Az ilyen felsorolások unalmasnak tűnhetnek ugyan, viszont egy fontos pont tűnik ki belőlük: az, hogy Isten odafigyel azokra a részletekre is, amelyekkel mi talán nem törődünk.

Jeruzsálem falai még nem készültek el, és a bibliaszöveg azt érzékelteti, hogy a visszatérők első nemzedékének, Ezsdrás és Nehémiás generációjának is része volt a nagy teljesítményben, de a sikerüket csak Isten tette lehetővé. Az akkori nemzedék a korábbiak vívmányaira épített. A feladat komplikált, akadályokkal teli volt és nem tudták olyan hamar befejezni, mint szerették volna.

Fontos volt Ezsdrás és Nehémiás vezető szerepe, ugyanakkor a nép is végezte a dolgát. A csoportok a különböző időszakokban más-más feladatot vállaltak, az eredmény pedig látványos lett. A kezdet (Ezsdrás 2. fejezet) összekapcsolódik a befejezéssel (Nehémiás 7. fejezet). Nemcsak a második templomot építették fel, hanem egész Jeruzsálemet megújították, jól megerősítették.

Neh 7:73 verse szerint mennyire sikerült nekik az, amire vágytak, vagyis hogy Isten akarata szerint cselekedjenek?

A „*saját városaikban laktak Izráel fiai*” (Neh 7:72, RÚF, Károli: 73. vers). A visszatérés és újjáépítés folyamata több szempontból is bámulatos volt. A nép, amelynek városát hosszú évekkel korábban elpusztították, a templomát lerombolták, az országát feldúlták, most visszatért ugyanarra a földre, ugyanabba a városba, és elkezdett újjáépíteni mindent, még a templomot is. Csodaszerűnek tűnhetett ez nekik, ahogyan a körülöttük élőknek is, de minden Isten akarata és ígéretei szerint történt.

Mi az az életedben, ami most reménytelennek tűnik, mégis bízol benne, hogy az Úr átvezet azon is?

HOL VANNAK A PAPOK?

Vitán felül áll, hogy a zsidók visszatérése Babilonból a prófécia bámulat-ra méltó teljesevé vált, amint a tegnapi részben is megállapítottuk. Csak-hogy minden emberi dologban adódnak problémák. Az egyik nagy gond az volt, hogy a fogság utáni helyreállítás csodálatos ígéretei dacára a zsidók kö-zül sokan nem akartak visszatérni őseik földjére, szívesebben maradtak Ba-bilonban. Miért lehetett ez?

Olvassuk el Ezsd 8:1-15 szakaszát, figyeljük meg különösen a 15. ver-set! Mi volt itt a leginkább aggasztó? Miért foglalkoztak ezzel, amikor azt akarták, hogy Izrael népe újból meglepedjen a korábbi otthoná-ban?

Tény, hogy Babilonból nem minden zsidó akart visszatérni, még a lévíták sem. Ennek több oka is lehetett. Sokan közülük az új hazájukban születtek és nőttek fel, csak azt ismerték. Többben talán nem akartak vállalkozni a hosszú és tagadhatatlanul veszélyes útra, egy olyan föld felé, amit eleve nem ismer-tek. Végül aztán megtudjuk, hogy a nehézségek ellenére sikerült annyi lévi-tát visszavinni magukkal, ahányan már el tudták látni a templomi szolgálato-kat (lásd a csütörtöki részt).

„Ekkorra a fogságuk földjén maradó zsidók már csaknem másfél évszázada ott éltek. A Nippurban végzett ásatások során számos dokumentum napvilágra került, amelyekből kiderül, hogy I. Artaxerxész uralkodása idején nagy számban éltek vagyonos zsidók Mezopotámiának azon a területén. Eb-ből következően igen nehéz feladat lehetett Ezsdrás és a többi vezető számá-ra annyiukat rábeszélni a visszatérésre, ahányan végül elindultak vele. A visszatérők csak küzdelmes úttörő életre számíthattak hazájuk ősi földjén, jóval kevésbé komfortos körülményekre, mint Babilonban. Ha mindezt te-kintetbe vesszük, valójában meglepő, hogy Ezsdrásnak csaknem kétezer csa-ládot sikerült megnyerni arra, hogy a sorsukat a régi hazájukban élő testvére-ikéhez kössék” (*The SDA Bible Commentary*. 3. köt. 376. o.).

„...sok nyomorúságon át kell az Isten országába bemennünk” (ApCsel 14:22, ÚRK). Ezek szerint milyen nehézségekkel és megpróbáltatásokkal kell számolniuk azoknak is, akik hűségesen akarják szolgálni az Urat?

ALÁZATOSAN ISTEN ELŐTT

Olvassuk el 5Móz 30:1-6 verseit! Milyen ígéretet kapott itt a héber nép? Mit jelentettek ezek a szavak és a hasonló ígérek Ezsdrásnak, Nehémiásnak meg a társaiknak?

Ezsdrás és Nehémiás ismerte a próféciaikat. Tudták, hogy Isten majd visszavezeti a népet a fogságból. Nehémiás 9. fejezetének tanúsága szerint tisztában voltak a történelmükkel, tudták, mi volt a bajok oka, amelyeket elszenvetkedtek. Ugyanakkor bíztak Isten kegyelmében és vezetésében, még a bűneik ellenére is.

Bíztak tehát az Úrban, hogy Ő segíti a fogságból való visszatérésüket. Az ígérek azonban nem jelentették azt, hogy út közben elkerülhetik a nehézségeket. Mostani negyedévünk túlnyomó részében eddig a megpróbáltatásaikat és küzdelmeiket láttuk, amelyekkel Isten ígéretei mellett is találkoztak.

Mi jelentett kihívást Ezsd 8:16-23 szakaszában? Hogyan viszonyult ehhez a nép?

Ezsdrás számított Isten ígéreteire, ugyanakkor tisztában volt azzal is, hogy mennyire veszélyes lesz az út. A böjtöléssel és az Isten előtti megalázkodással ismerték el, hogy az Úrra hagyatkoznak útjuk sikere tekintetében. Ekkor, amikor annyi veszéllyel kellett számolni, felötlött Ezsdrásban a gondolat, hogy a királytól kérjen segítséget és védelmet. Végül azonban mégis másként döntött, Nehémiással ellentétben (Neh 2:9), akit viszont királyi őrség védelt. Ezsdrás nyilván úgy érezhette, hogy a kérése szégyent hozna az Úrra, mert korábban kijelentette a király előtt: „*A mi Istenünk kegyelme van mindazokon, akik őt keresik, az ő javukra, és az ő hatalma és haragja mindazokon, akik elhagyják őt*” (Ezsd 8:22). Jól alakultak a dolgok ebben az esetben, hiszen később azt írta (Ezsd 8:31), hogy az Úr megvédte őket, és biztonságban elérték úti céljukat.

Természetesen minden tekintetben az Úrban bízunk! Viszont mikor kell azokat is segítségül hívni, akik nincsenek velünk egy hiten? Sok esetben ez miért nemcsak hogy nem rossz, hanem kimondottan helyes?

A SZENT VÁROSBAN

Miről szól Neh 11:1-2 szakasza? Miért kellett sorsot vetniük, hogy megtudják, ki él majd Jeruzsálemben és ki másutt?

Mit tanulhatunk meg Nehémiás 11. fejezetéből? Szükség volt arra, hogy a fogság után visszatérők közül új lakosok költözzenek Jeruzsálembe.

Nyilván egyszerűbb volt a vidéki területeken élni, mint a városban. Az embereknek megvoltak az atyáiktól örökölt földjeik. Áldozatot jelentett, hogy valaki beköltözzön Jeruzsálembe, mindenét hátrahagyva. Sokan úgy érezhették, méghozzá joggal, hogy így elveszítenék a gyökereiket. Az élet új kihívásokat hozna eléjük, a városi életforma más, mint a vidéki. Mindig nehézséggel jár szokatlan körülmények közé költözni.

Mennyire nehéz elköltözni egy másik városba vagy országba, hogy ott is terjedjen az evangélium? A nagyvárosi misszió érdekében hajlandóság kell az új kalandok és nehézségek vállalására.

„A munkásaink nem érnek el olyan messzire, amennyire kellene. Vezetőink nincsenek tudatában, hogy milyen munkát kell elvégezni. Amikor a városokra gondolok, ahol olyan kevés munkát végeztünk még, de amelyekben az emberek ezreit figyelmeztetni kell a Megváltó közeli eljövetelére, mélyen vágyom arra, hogy férfiak és nők haladjanak előre a Lélek erejével, a vesztükbe rohanók iránti krisztusi szeretettel” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 7. köt. 40. o.)!

Vajon miért sorolja fel Neh 12:1-26 szakasza a papok és lévíták hosszú listáját? Hogyan kapcsolódnak Jeruzsálem falának felszenteléséhez, amiről a fejezet második felében olvashatunk (Neh 12:27-47)?

Isten azt akarja, hogy mindent megfelelően tegyünk. Mielőtt bármilyen jelentős dolgot el lehetne végezni, először is odaszentelt, hűséges emberekre van szükség. A papi családok segítettek Nehémiásnak a falak felépítésében, hogy biztonságban, külső támadások veszélye nélkül imádhassa a nép a templomban az élő Istent. A falak a biztonság szempontjából fontosak voltak, de Istennek átadott életű papok nélkül veszélybe került volna az igazi istentisztelet. Tehát az egész népnek megvolt a szerepe a különböző feladatokban, amelyeket el kellett látniuk.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „A tanítványság próbaköve” c. fejezet, 43-49. o.

„Vannak, akik már érezték Krisztus megbocsátó szeretetét, és őszintén Isten gyermekei kívánnak lenni, de ismerik jellemük fogyatékoságát és életük bűnös voltát, ezért kételkednek abban, hogy valóban megújította szívüket a Szentlélek. Ezeknek szeretném odakiáltani: ne ingadozzatok, ne esetek kétségbe! Gyakran kell még térdre borulnunk, gyakran fogunk még Krisztus lábainál bűnünk és fogyatkozásaink felett sírni, mindazáltal nem szabad elcsüggednünk. Sőt még ha Sátán földre is teper bennünket, Isten akkor sem taszít el és feled el minket! Nem! Hiszen Krisztus jobbján ül és képvisel bennünket!... Újra kegyelmébe akar bennünket fogadni. Azt szeretné, ha újból visszatükröződne rólunk szentségének és tisztaságának fénye. Ha átengedjük neki magunkat, az üdvösségnek bennünk megkezdett munkáját folytatni fogja, és befejezi Jézus Krisztus napjáig. Legyen imánk bensőségebb és hitünk szilárdabb! Ha saját erőnkben kételkedünk, annál inkább bízunk Megváltónk hatalmában” (i. m. 48. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondoljunk csak Dániel 2. fejezetére és arra, hogy évezredekkel ezelőtt a próféta milyen pontosan megjövendölte birodalmak felemelkedését és bukását, sőt (igen világosan) bemutatta a mai Európa megosztottságát! Hogyan tanulhatunk meg vigaszt találni ebben a próféciaiban, ami határozottan mutatja, hogy az Úr a világ kaotikus körülményei között is minden eseményről tud, sőt előre ki is jelentette azokat?
- 2) Isten mindent tud rólunk. Vigasztaló a tudat, biztonságérzettel tölt el, hogy a gondunkat viseli. „*De most így szól az ÚR, a te Teremtőd, Jákób, és a te Alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy*” (Ézs 43:1, ÚRK)! Hogyan erősíthetünk másokat is Isten jelenlétére és gondviselésére mutatva, amikor érzelmi, kapcsolati, társadalmi vagy anyagi szempontból válságban vannak?
- 3) Gondolkozzunk még a szerdai tanulmányon, azon, hogy Ezdrás nem akart segítséget kérni a királytól, nehogy hiteltelenné váljon az, amit Isten gondviseléséről mondott! Tudjuk például, hogy Isten a Nagy Orvos. Ezek szerint vajon hiteltenség volna orvoshoz fordulni? Beszéljessünk erről az osztályban!

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

GYŐZELEM

Az én életem csak én élhetem.
Vallomásom most őszintén teszem:
volt csalódás, öröm és könnyek.
De tudom, hogy senkinek se könnyebb.

Az életünk egy nagy, tarka szötte.
Aki úr a lelkén, az igazán győztes!
Mert mindegy, milyen volt a múlt, a jelen,
embernek maradni: az a győzelem!